

Korčulani u Belom Manastiru

Završna državna i svehrvatska proslava svečanosti Dana zahvalnosti za plodove zemlje (Dani kruha) 2000. održana je u Belom Manastiru, gospodarskom središtu Baranje, pod visokim pokroviteljstvom gosp. Stjepana Mesića, predsjednika Republike Hrvatske, a u organizaciji Pokreta prijatelja prirode "Lijepa naša" i Ministarstva prosvjete i športa Republike Hrvatske.

U ime Dubrovačko-neretvanske županije, nebeskoj darežljivosti zahvalili su se za sve darove – upravo Korčulani.

Piše: Slavica Tomić, 7. a

Subota, 7. listopada, pet ujutro. S prijateljima Anom Klisurom, Franom Boticom, Franom Depolom i učiteljicom Meri Amadeo predstavljamo našu školu i cijelu Dubrovačko-neretvansku županiju na obilježavanju Dana kruha 2000. u Belom Manastiru. Pospani, ali uzbuđeni, nismo znali kako će biti naporan ovaj put. Sjeli smo u kombi pretrpan kruhovima, kolačima, voćem i ostalim rekvizitima. S nama u kombiju još su bile dvije nastavnice i tri učenika iz srednje škole. Unatoč dobnim razlikama, odmah smo se sprijateljili. Putem do Osječko-baranjske županije stajali smo na mnogo mjesta, a u kombiju smo igrali "trešet", "magarca", pričali viceve... Jedan smo dio 16-satnog puta i prespavali. Unatoč svemu, na putu nije bilo probavnih problema, a zov prirode smo mogli obavljati temeljito, bez žurbe, te smo smireni došli u Osijek. Po cijelom gradu smo se raspitivali gdje je hotel Central. Naposljetku smo se umorni "dogegali" do svojih soba. Ne treba ni spominjati da smo odmah zaspali.

Sutradan u 6 sati, odjeveni u nošnje otišli smo na doručak koji nije bio baš obilat. Vani je bilo tako hladno da su nam cvokotali zubi. Takva hladnoća kod nas nije ni u srcu zime.

Duge, široke buline hlače, zlatne boje, lepršale su mi na hladnom vjetru. Samo su mi još nedostajale verige (lanci) na rukama i bila bih prava bula. Učiteljica Meri i Ana bile su odjevene u odjeću starih bala, a Frano Botica i Frano Depolo u crnoga i biloga kralja.

U 7 sati bili smo u Belom Manastiru na Trgu slobode i uređivali naš štand. Pokrili smo ga dugim maramama u bojama mora. Na dnu je bila mala ribarska mreža s rasutim morskim plodovima: školjkama, konjićima,

jastozima u vrši, zvijezdama, hobotnicama i ribama od kruha. Naše košare od pruća bile su pune badema, smokava, jabučica, grožđa, šipaka... Između košara lojenice, lumblije, sirnice, svih veličina i oblika.

Oko našeg štanda širio se miris ružmarina, lovora, lavande, planike kako bi svakog prolaznika preplavio doživljaj mora, sunca i otoka.

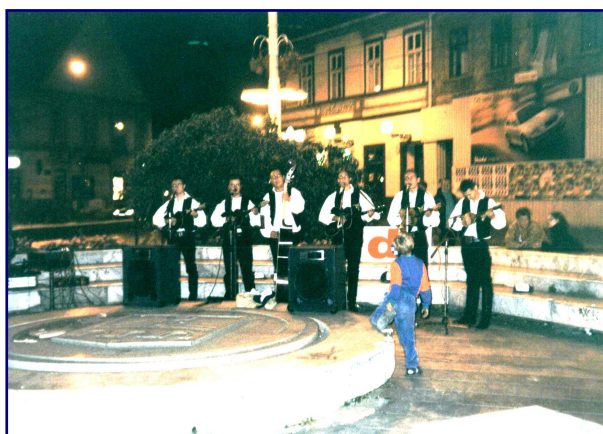
Da bi što bolje prikazali ljepotu i darove koje nudi naš otok, pomogle su nam vinarije i tvornica sardina "Jadranka". Gosp. Neven Fazinić dao nam je prekrasne, velike fotografije krajolika Korčule, a gosp. Pavao Šain kamene kule i topove, simbole našeg grada. Prospekte, plakate i knjige o Korčuli dala nam je predsjednica turističke zajednice grada Korčule, gđa Stanka Kraljević.

Oko 10 sati svi sudionici uključili su se u svečani mimohod. Naši moreškanti Frano i Frano držali su tabelu s natpisom naše županije, a Ana i ja nosile smo košaru s kruhom i voćem koju smo trebale pokloniti biskupu na blagoslov.

U košaru smo stavili domaće kruhove, nastale marom naših majka i baka, ali i nas samih. Od voća smo odabrali vijence suhih smokava, najljepše šipke i najkrupnije bademe. Stavili smo i “bruštulanih mindola” da se domaćini zaslade.

U svečanom mimohodu pažnju su mi privukli pravi, slavonski konji. Bilo ih je crnih, sivih i bijelih. Visoki, duge grive i repa, ponosni kao gorostasi, snažno su vukli kola u kojima su sjedili veseljaci u baranjskim narodnim nošnjama.

Muškarci su imali bijele hlače i košulje, a preko njih crne prsluke i crne šešire obavijene trakom hrvatske trobojnice. Žene su imale cvjetne vijence na glavi i kosu skupljene u dvije pletenice. Odjevene u bijele košulje i duge šarene suknje krašene ručnim radovima od čipke, podsjećale su me

na ogromne lutke.

Nakon mimohoda, na Trgu slobode održala se svečana misa i svaka županija biskupu je poklonila košaru poput naše.

Nakon mise vratili smo se k štandovima. Tad sam uspjela pogledati i druge. Svidio mi se šibenski, ali naš je bio daleko najljepši. Njihov je također bio ukrašen kruhom i plodovima mora. Posebno mi se svidjela njihova predstavnica kojoj je cijela odjeća bila prekrivena morskim spužvama.

U međuvremenu skupilo se mnogo ljudi jer su mali moreškanti počeli plesati tradicionalni ples morešku.

Ljudi su se raspitali o voću, bilju, kruhu, morskim darovima i o našim nošnjama. Ana i ja satima nismo prestale govoriti o Korčuli.

Oko 13 sati u šatoru smo ručali vojnički grah. Nismo baš bili oduševljeni kuharovim izborom, no u tom trenutku mogli smo pojesti bilo što.

U 16, 00 sati svečanost je bila gotova i uslijedio je nimalo ugodan način upoznavanja ljudi. Naime, kad se dijelio kruh, skupile su se mnoge skitnice,

napola pijane, i počele krasti naše figurice. Ostala sam zaprepaštena. Nisam mogla vjerovati da i na ovakav prekrasan dan kruha, kad barem njega ima u izobilju, ljudi gladuju toliko da su spremni krasti sa štandova. Nakon toga, jedva sam čekala da stignemo u Osijek.

I napokon!! Nakon presvlačenja i kratkog odmora u našim sobama, išli smo na pizzu, pa u McDonalds, a onda u šetnju. Veoma mi se svidjela osječka crkva, gotovo zastrašujuće visoka. Ona je “zaštitni znak” Osijeka i

nalazi se u centru grada. Iz prospekata saznala sam da je to crkva Sv. Petra i Pavla i da je dovršena 1901. Osječani je rado nazivaju katedralom, ali katedrala je tek 30-ak km dalje, u Đakovu.

Vrativši se u hotel, u sobama smo se igrali “magarca”, a gubitnik je morao vikati kroz prozor “Ja sam magarac!!!” Tako se jadan Frano (B.) na veselje nas ostalih trebao derati kroz prozor koji je gledao na trg pun ljudi. Umorni, nakon iscrpljujućeg dana, otišli smo na spavanje jer nas je sutra ponovno čekao dug put. Ujutro smo se ukrcali u kombi i put do kuće činio mi se mnogo kraćim i zabavnijim. Jeli smo kolače, “bruštulane mindole”, pjevali, fotografirali se, a spavanje je bilo zabranjeno.

U Orebić smo stigli u 22 sata, a u 22.30 u Korčulu smo došli barkom jer nam je trajekt već odavno bio pobjegao. Kod kuće je uslijedila kiša pitanja vezana uz putovanje.

Lijepo je vratiti se kući, pogotovo ako sutra ne moraš u školu!